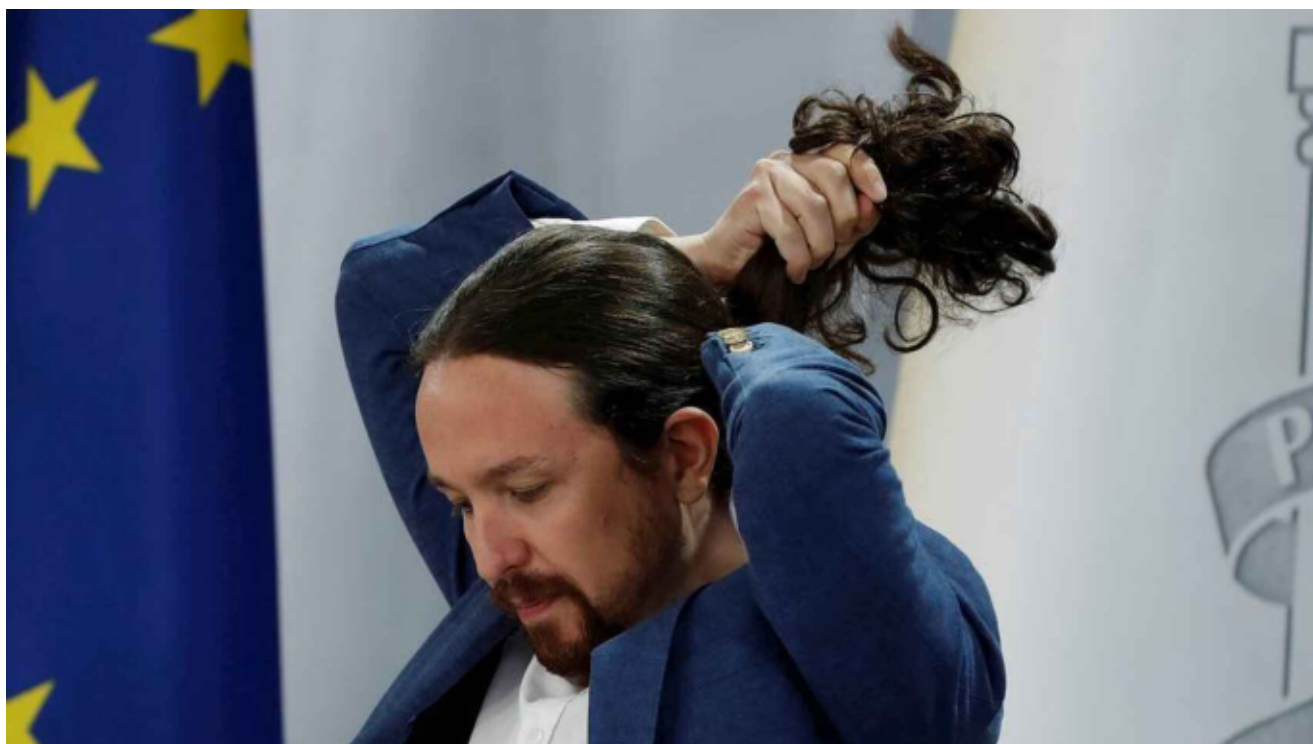


HASTA EL MOÑO



Segons una amiga del Karlitus, el mascle alfa és qui ocupa la posició més alta dins de la jerarquia d'un grup i en lidera les activitats servit per la resta però on sovint hi ha conxorxes per substituir-lo. Aquest és el cas de Pablo Iglesias, ex professor de la Complutense de Madrid que afirmava als seus deixebles, que ell arribaria a ser el Fidel Castro d'Espanya.

El Pablo va militar a les joventuts del PCE, i va aprofitar-se del 15 M i del descens de les esquerres amb el desgast del PSOE i del PCE per presentar-se com l'autèntica alternativa d'esquerra- revolucionària. Predicava una nova política, amb el protagonisme

de les bases, de la gent, de les assemblees, i criticant durament La CASTA espanyola.

Però com a bon mascle alfa, ell el que volia era el poder i prou, i va haver d'aconseguir-lo. De primer era molt crític, un revolucionari transformador però a mida que anava guanyant es va apaivagar i convertir en reformista socialdemòcrata. Llavors es va veure el seu dissimulat autoritarisme i pseudo-Stalinisme, eliminant tot veí discrepant i alhora manifestant amabilitat a la monarquia i a l'església amb ofrenes i regals.

Com a bon mascle alfa, el Pablo Iglesias és un megalòman intransigent i autoritari. Això feu que anés perdent partidaris en múltiples escissions que l'han deixat sense presència a Galícia, a bona part d'Andalusia, a Euskalèria, al País Valencià, etc. tot i que a Catalunya en manté gràcies a la mantellina política de la Colau. És arrogant i un pitjor estratègia ja que en lloc de quedar-se fora del govern del PSOE i poder

així criticar-lo, i quan calgués deixar de donar-li suport i poder provocar eleccions en les que Podemos podria augmentar la seva força en vots i diputats, ha preferit entrar al govern del PSOE, que l'ha engolit i gairebé fer desaparèixer.

Ara vejam què diu sobre el problema nacional català. El mascle alfa Pablo ha mantingut una posició d'Estat intel·ligent a fi i efecte de mantenir Catalunya dins d'Espanya quan va entreveure la possibilitat de la seva pèrdua. El dret a la autodeterminació de Pablo recorda molt a la que van practicar el PCUS i els partits comunistes



afins; una promesa teòrica que mai es va complir en nom de la unitat del poble soviètic, o bé en el cas espanyol, en nom de la unitat i solidaritat entre els pobles d'Espanya.

En un principi, ell preconitzava que Catalunya com a Nació tenia dret a exercir plenament la seva autodeterminació, per després posar-hi pegues i dir que només podia ser si era pactada o amb el vist i plau de l'estat.

Pel que fa a les seves declaracions sobre el president Puigdemont, els exiliats i els presos polítics com també contra la monarquia espanyola, s'han d'entendre com un resultat del seu aïllament en el sí del govern PSOE-PODEMOS i la gran pèrdua d'influència en els seus votants. Amb tot el mascle Pablo mai posa en perill el govern del qual forma part ni la seva posició dins un estat espanyol monàrquic, reaccionari i opressor.

